

Géczi Marno János

Értekezés a szonettéről

*Unom a bravúros szonetteket,
a szennyezett izgat, ami hibás,
hibbant elmére vall, vagy zúzódott,
a fák közül a nyeszlett a kedvesebb,
szemeznék a hallal, ha már elúszott.
Sűrű szövésű az idő, fenn tartja
soká, ami leszakadna magáról,
nyelvemre talál s megforgat a beszéd,
ahogy közelít a hegyoldal, s indul
a bomlás, veti a döghúst szertesztét.*

*Újságot böngésztem álmomban az éjjel,
a hírekben égnek támasztva egy létra;
szinte láttam fokról fokra a sorok közt,
de nem mászkált se föl, se le rajta senki;
tán egy kevés embermaradék. Embervég.*

*A beszédben megéled, ami a tettben
odavész. Hitelt érdemel vagy figyelmet
legalább, amit Ágoston mond: az ember
előtt nem létezett senki, aki annak
tetszett volna; az Ismeretlen kép-
másának. Holott később teremtődött,
később a világnál s az angyaloknál,
és mégis, azóta úgy tűnik, amint az
ember elpusztul, vele pusztul a világ
és vele valamennyi angyal, az égbolt
és a föld, s a Teremtőből is semmit-
tevő válik nyomban. Holttest, mely újra
tűhegygé – s pusztá semmivé zsugorodik.*